

ното. Това налага да изтъкнем изключителната му граматичност: тъй като е синтетично най-удържаният измежду Яворовите семантични редове, е много по-лесна задача да съчиним *граматиката на прозореца* (респ. на *вратата* или *стената*) в поезията на Яворов, отколкото, да речем, *граматиката на душата*. Преди обаче да преминем към подмамващата с лесното си изнамиране граматика на екстравертните реалии у Яворов, е нужно да изведем две особено важни отлики на техния ред: 1) екстравертният битов ред не се състои от взаимопреливащи се и -заменими семантични белези – компонентите му не се сближават или дублират по семантическа функция, а, напротив, са семантически диференцирани и раздалечени (освен в някои по-частни случаи, когато отделните символики биват контаминирани, както в „Ледена стена“ това става със *стената* и *prozореца*). Подчертаната дистантност на отделните му компоненти е същностно условие за възникване на техните предимно опозитивни стойности: *празът/вратата* априорно се противопоставят на и изключват *стената/prozореца*⁵⁸; 2) съществуването на екстравертен ред у Яворов, и то главно чрез оформените в него вътрешни опозиции, от своя страна благоприятства оформянето на типология на лирически субект (по-точно на лирическите субекти): ситуирането на лирическия Аз *пред вратата* („Молитва“), *до прозореца* („Шепот насаме“ III, „В часа на синята мъгла“), *пред стената* („Една дума“), *зад стената* („Ледена стена“), *зад вратата* („Тома“) своевременно рефлектира върху неговата структура и я променя. *Пред вратата* и *до прозореца* са двете антитетични точки в поезията на Яворов – две позиции, тъждествени на два диаметрално противоположни типа светоотношение (действието и съзерцанието, устрема и покоя, активното мъжко и пасивното женско начало). (В подкрепа на виждането за пространствена полярност на Яворовата поезия идва един специфичен детайл от стихотворението „В часа на синята мъгла“: глаголят *бдя*, който едновременно изразява нап-